

זוהר חלק ג פרשת אמור דף קב.

כהן הגדול מכפר

ולפני הכפרת יזה שבע פעמים מן הדם באצבעו. אמר רבי אבא, ביום הזה נתעטר הכהן בעטרות עליונות, והוא עומד בין עליונים ותחתונים ומכפר עליו ועל ביתו ועל הכהנים ועל המקדש ועל כל ישראל.

ההזאות כנגד הספירות

למדנו, בשעה שנכנס עם דם הפר היה מכוין בעיקר האמונה, והזה באצבעו כמו שכתוב והזה אותו על הכפורת ולפני הכפורת. ואיך עשה, טבל ראש האצבע בדם, והזה כמצליף בטיפות שבאצבע לעומת צד הכפרת הָזָה.

ונתכוין והתחיל למנות; **אחת,** אחת בלבדה, אחת הכולל הכל, אחת שבח של הכל, אחת שהכל פונים אליו, אחת ראשית הכל^[לז].

אחר כך אחת ואחת, שהם שוכנים יחד ברצון באחוה ואין נפרדים לעולם^[לח].

אחר שהגיע לואחת הזאת שהיא אַם הכל, התחיל מכאן למנות בזיווג, ומונה ואומר; **אחת ושתיים, אחת ושלוש, אחת וארבע, אחת וחמש, אחת ושש, אחת ושבע**^[לט], בשביל להמשיך ולהריק אחת הזו שהיא האם העליונה במדרגות ידיעות לַפְתָּר של האם התחתונה^[מ], ולהמשיך נחלים עמוקים ממקומם לכנסת ישראל. ועל כן ביום הזה שני מאורות מאירים כאחת האם העליונה מאירה לאם התחתונה, ועל כן כתוב **יום הכפורים** כמו שנתבאר^[מא].

נהפך מאדום ללבן-סימן לקבלת התפילות

אמר רבי יצחק, שלשלת זהב היה נקשר ברגלי הכהן בשעה שהיה נכנס שאם ימות שם יוציאווהו לחוץ. ובמה ידעו, בלשון של זהורית היה נודע וניכר כאשר לא נהפך גִּוְנוֹ

זיו הזוהר

אחת ושלוש היינו בינה עם תפארת וכן השאר עד ושבע שהיא ספירת המלכות. **מ.** פירוש לחבר בינה עם מלכות. **מא.** כפורים בלשון רבים מרמז שהאם העליונה עם האם התחתונה שתייהן מכפרות על ישראל בניהן.

לז. אחת הראשון מרמז על ספירת כתר. **לח.** אחת ואחת מרמז על הספירות חכמה ובינה הנקראין אבא ואמא והן תרין רעין דלא מתפרשין. **לט.** פירוש שמחבר ומזדווג ספירת הבינה עם ז' ספירות התחתונות על דרך זה. אחת ושתיים היינו בינה עם חסד וגבורה.

האדום, באותה שעה ניכר שהכהן נמצא בפנים עם חטא. ואם יזכה לצאת בשלום היה נודע וניכר בלשון של זהורית שנהפך גִּוְנוֹ ללבן, אז היתה שמחה בעליונים ובתחתונים, ואם לא, נמצאו כולם בצער, והיו יודעים כולם שלא נתקבלה תפלתם.

גם זמרת הכרובים סימן לקבלת התפילה

אמר רבי יהודה, כיון שנכנס הכהן, היה מטמטם את עיניו שלא יסתכל במה שלא נצרך, והיה שומע קול כנפי כרובים מזמרים ומשבחים, אז ידע הכהן שהכל הוא בחדוה ויזכה לצאת בשלום. ועם כל זה היה מבין בתפלתו, שהדבורים יוצאים בשמחה, ומתקבלים ומתברכים כראוי, ואז נעשה שמחה בעליונים ובתחתונים.

ח.

זוהר חלק ג פרשת אחרי דף סו.

הרשעים מעוררים דינים חס ושלום

"וְכִפֵּר עַל הַקֹּדֶשׁ מִטְּמֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" וגו'. למדנו, מהו וכפר על הקדש? אמר רבי אלעזר, הרי למדנו שהרשעים עושים פגם למעלה, ומעוררים דינים וגורמים לטמא המקדש, ונחש התקיף מתחיל להתגלות, ואז דינים נתעוררים בעולם.

הכהן מעורר החסד והזיוג ומכפר

וביום הזה צריך הכהן לטהר הכל, ולעורר כתר הקדוש שלו שנקרא ראש המלך^[מב], בשביל שיבא המלך לשכן אצל המלכות, וכאשר ראש המלך הולך הכל הולך, ויבא להזדוג עם המלכות, לעורר שמחה וברכות בעולם.

נמצא שכל השלמות שלמעלה ושלמטה היה תלוי בכהן, שאם נתעורר הכתר שלו, הכל נתעורר והכל נמצא בשלמות, ועל כן כתוב וכפר על הקדש, בתחלה וכפר על הקדש, להרבות שלום בעולם ולהרבות שמחה בעולם, וכאשר שמחת הזדווגות נמצאת במלך והמלכות, אז כל משרתיהם וכל בני ההיכל כולם בשמחה נמצאים, וכל החטאים שחטאו לפני המלך מתכפר להם, זהו שכתוב מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו.

ולפיכך כתוב **"וְכָל אָדָם לֹא יִהְיֶה בְּאֵהָל מוֹעֵד בְּבֵאוֹ לְכַפֵּר בְּקֹדֶשׁ עַד צֵאתוֹ"**, בשעה שנכנס לגרום היחוד הקדוש. וכשנעשה הזדווגות המלך עם המלכות אז באותה השעה וכפר בעדו ובעד ביתו.

ט.

זוהר חלק ג פרשת אחרי דף סו:

בטבילה קשר דרגא לדרגא

למדנו, רבי יהודה אומר, הכהן מעורר שלום בעולם למעלה ולמטה, ולמדנו, קודם שנכנס במדרגה אחת היה טובל עצמו, כשיצא ממדרגה זו למדרגה אחרת שוב טבל עצמו, והיה מקשר שלמות בזה ובזה^[מג], קדש ידיו ומתברכים כאחת. ובכל נצרך להראות עבודה,

זוהר חלק ג פרשת אחרי דף סו: **זיו הזוהר**

מב. היינו ספירת החכמה, ויכוון להמשיך משם למטה בשביל הזדווגות תפארת עם מלכות. **מג.** פירוש

ונצרך להתראות בבגדיו שמתלבש כדמיון העבודה והכונה עד שיסדר הכל כמו שנצרך, ויתברכו עליונים ותחתונים.

י.

זוהר חלק ב פרשת תצוה דף קפה:

רבי נהוראי הזקן אומר, כתוב וכפר על הקדש מטמאות בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם. ומכל חטאתם צריך לומר, אלא לנקותם וליפותם מכאן ולהלאה. לכל חטאתם, שלא יוכל המקטרג לשלוט עליהם. ועל כן ביום כפור שהוא קנוח כל החטאים והנקיון שלהם, צריכים ישראל לנקות עצמם וללכת יחפי רגלים כמלאכים עליונים.

חמשה עיננים בחינת חמישים שערי בינה

חמשה ענויים בשביל להסתייע מחמשה צדדים העליונים שיום הכפורים מוציאם, והם השערים שלן[מד].

ששה עיננים בחינת שש קצוות

ואם נחשוב גם שתיה שהיא מצד של יצחק, הרי ששה, ואף על פי שבכלל אכילה הוא. ואז ששה ענויים הם, וענוי האחרון תשמיש המטה הוא, ובמדרגה הששית נמצא[מה], ולעומתה אנו עושים ענוי הזה.

... **כפור**, מפני מה נקרא כפור, אלא לפי שמנקה כל טומאה ומבטלה מלפניו ביום הזה, ועל כן יום כפור היינו יום של נקיון, וכך אנו קוראים לו.

יא.

זוהר חלק ג פרשת אחרי דף סו.

עבודת הכהן למטה מעוררת הקדושה למעלה

וַיֵּצֵא אֶל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי ה' וְכִפֶּר עָלָיו. למדנו שאמר רבי יהודה, אל המזבח סתם, כמו שנעשה למטה כך נעשה למעלה, והכל מתקשר זה בזה.

ולמדנו, כמו שביום הזה מכפר הכהן למטה, כמו כן נעשה למעלה, וכאשר הכהן שלמטה מסדר עבודתו, כמו כן עושה הכהן שלמעלה, לא נמצאת עבודה למעלה עד שנמצאת למטה, ומלמטה מתחלת לעלות קדושת מלך העליון, ונמצאים כל העולמות מתקשרים כאחד לפני הקדוש ברוך הוא.

זיו הזוהר

שכונת עבודתו לעומת כל מדרגה ומדרגה היה, כדי לגרום שם יחוד וזיווג בספירות העליונות. **מד**. יום הכפורים מרמז על עולם הבינה אמא עלאה שהיא הוציאה ז' ספירות התחתונות. והחמשה ענויים הם כנגד אלה הספירות. ואם נחשוב שתיה בלבדה יהיה ששה ענוים כנגד שש הספירות מן חסד עד יסוד ועד בכלל. **מה**. כי מדרגה הששית היא ספירת היסוד שהיא נגד אות ברית קודש.

אמר רבי יהודה, אלמלי הבינו ישראל מפני מה פקד הקדוש ברוך הוא עליהם להוכיחם יותר מכל שאר העמים, היו יודעים שהרי הקדוש ברוך הוא מחל את שלו, ולא גבה מהם אפילו אחד ממאה.

כל עבודת המלאכים תלויה בעבודת ישראל

למדנו, שהקדוש ברוך הוא כמה מרכבות וכמה חיילות יש לו, כמה שרים ממונים נמצאים לעבודתו, וכאשר הזמין את ישראל בעולם הזה, הכתירם בכתרים קדושים כדמיון שלמעלה, והשכין אותם בארץ הקדושה לבעבור יהיו נמצאים לעבודתו, וקשר לכל העליונים בעבודת ישראל, ושמחה לא נכנסת לפניו ועבודה לא נעשית לפניו למעלה עד שישראל עושים למטה.

כל זמן שישראל נמצאים בעבודת רבונם למטה, כמו כן נעשה למעלה, ובזמן שישראל מבטלים העבודה למטה, מבטלים למעלה, ועבודה לא נמצאת לא למעלה ולא למטה. ואם כשישראל בטלו עבודת הקדוש ברוך הוא כשהיו שרוים בארץ נעשה כמו כן למעלה, כל שכן אחר כך.

ה' בחסדו אינו גובה כל עיכוב עבודת המלאכים

אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, לולי ידעתם כמה מחנות כמה חיילות מתעכבים למעלה בשבילכם, תבינו שאין אתם כדאי לעמוד בעולם אפילו שעה אחת, ועם כל זה מה כתוב, ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים. זהו שכתוב "וַיִּצְאָ אֶל הַמִּזְבֵּחַ", "אֶל הַמִּזְבֵּחַ" סתם, "אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'" סתם^[מ], "וַיִּכְפֹּר עָלָיו", אחר כך "וַיִּצְאָ וַעֲשֶׂה אֶת עֲלָתוֹ וְאֶת עֲלַת הָעֶם" וגו'. "וַיִּכְפֹּר עָלָיו", מה ענינו אמר רבי יוסי לעורר חסד לעולם בתחלה.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף סג.

סמיכה בהסכמת ה', סמיכה גם למעלה

"וְסִמְךָ אֶהְרֹן אֶת שְׁתֵּי יָדָיו עַל רֹאשׁ הַשְּׁעִיר הַחַי וְהַתּוֹדֶה עָלָיו וגו'", אמר רבי שמעון, בשביל זה "וְסִמְךָ אֶהְרֹן אֶת שְׁתֵּי יָדָיו", כדי שהקדוש ברוך הוא יסכים על ידו, "עַל רֹאשׁ הַשְּׁעִיר הַחַי", "הַחַי" דוקא, להכליל אותו שלמעלה^[מ].

כל החטאים ישארו על השעיר

"וְהַתּוֹדֶה עָלָיו אֶת כָּל עֹונֹת", כמו שכתוב: "וְהַתּוֹדֶה אֲשֶׁר חָטָא עָלָיָהּ" (ויקרא ה, ה), וביארנו "עָלָיָהּ", שנטהר האדם, ונשאר עליה כל החטא ההוא, אף כאן "וְהַתּוֹדֶה עָלָיו", לאחר שהתודה הכהן בשביל ישראל, "עָלָיו", כלומר ישארו כל החטאים עליו.

הקרבתו הוא לה' ומהקרבתו הזה נתנו לסטרא אחרא חלק

אמר לו רבי אבא, אם כן, הלא כתוב: "וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זְבַחֵיהֶם לְשַׁעִירִם", אמר לו, אין דומה לכאן, כי שם לשעירים היו מקריבים הקרבן, ולפיכך לא כתוב, ולא יזבחו עוד

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף סג. מו. מה שנאמר סתם יש לפרשו על למעלה ועל למטה. מז. היינו אחד מן שני שרי הדין העליונים כנזכר לעיל.

את זבחייהם שעירים, אלא לשעירים, כי שם לשעירים היו עושים עבודה וממשלה, וכאן **"וְנָשָׂא הַשָּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנֹתָם"**, והקרבן לא נעשה אלא להקדוש ברוך הוא. **ובוא** וראה, שבשביל הקרבן נמתקים עליונים ותחתונים, והדין אינו שורה ושולט על ישראל.

איש המוכן לאותו ענין

למדנו, **"וְשָׁלַח בְּיַד אִישׁ עֵתִי הַמְדַבֵּרָה"**, מהו **"איש עתי"**, אלא סוד הדבר כך הוא, בכל ענין שנעשה, נצרך איש המוכן לאותו ענין, יש אדם שהברכה מתקיימת על ידו יותר מאחר.

איש מזומן לברכה

בוא וראה מה כתוב בו בכהן **"טוב עין הוא יְבָרְךָ"** (משלי כב, ט), אל תקרי **"יְבָרְךָ"**, אלא יברך, לפי שהוא ראוי ומזומן שתתקיים הברכה על ידו בזה.

איש מזומן לקללה

ויש אדם שהוא מזומן להתקיים קללות על ידו, ובכל מה שישגיח תבא קללה ומארה ובהלה, כגון בלעם שנקרא רע עין, שהיה מזומן לכל רע, ולא היה מזומן לטוב, ואף על פי שברך, ברכתו אינה ברכה, ולא נתקיימה, וכאשר היה מקלל, לכל מי שקלל נתקיים, ואפילו ברגע אחד, ועל זה כתוב **"שֵׁתָם הָעַיִן"** (במדבר כד, ג), בכל מקום ששלטה עינו נקלל. **בוא** וראה, מה כתוב: **"וַיִּשֶׁת אֶל הַמְדַבֵּר פָּנָיו"** (שם פסוק א'), בשביל לעורר מצד ההוא זה הכח ששולט שם, ויוכל לבוא במלשינות על ישראל, מה כתוב בכהנים, **"טוב עין הוא יְבָרְךָ"** שהוא היה מזומן לזה, והברכה היתה שורה במקום השגחתו, ועל כן למדנו, יסור האדם אפילו ממאה דרכים, ואל יפגע באיש שיש לו עין רעה.

בטבע גופו היה ראוי השליח לעזאזל

אף כאן, **"וְשָׁלַח בְּיַד אִישׁ עֵתִי"**, שהוא מזומן לזה, ונרשם לזה, והכהן היה מכיר בו, שעינו אחת גדולה מעט מעינו השנית, הגבות שעל העינים מכוסים בהרבה שערות, עיניו בולטות, ואינו מסתכל ישר, זה הוא האיש המזומן לזה, וראוי לו זה, ועל כן כתיב: **"בְּיַד אִישׁ עֵתִי"**.

יש מסוגל רק לטוב ויש רק לרע

בגוש חלבא היה איש, שבכל מקום שהכה בידו היה ממית, ולא היו אנשים מתקרבים אליו, בסוריא היה איש, שבכל מקום שהסתכל אפילו לטוב, נהפך הכל לרע, יום אחד היה מהלך איש בשוק, והיו פניו מאירים, ויבא איש ההוא והסתכל בו, ונבקעת עינו, לפיכך יש לכל איש מזומן הן לטוב והן לרע, ועל כן כתוב: **"טוב עין הוא יְבָרְךָ"**, אל תקרי יבורך אלא יברך.

בדחייתו נעשה אברים אברים

ולמדנו, זה האיש שהלך עם השעיר למדבר, כאשר הגיע למדבר עם השעיר ההוא, עלה להר, ודחה אותו בשתי ידיו, ולא היה מגיע לחצי ההר עד שנעשה אברים אברים, והאיש ההוא היה אומר, כך ימחו עונות עמך וכו'.

ה' משליך עוונות ישראל למצלות ים

ולפי שנסתלק מקטרג ההוא ונעשה סניגור לישראל, לכן כל חטאות ישראל וכל מה שנרשם באותן הפתקאות שלמעלה להזכיר עונות האנשים, נוטל אותם הקדוש ברוך הוא, ומשליכם למקום שנקרא מצלות ים, זהו שכתוב: **"וְתִשְׁלֹךְ בַּמַּצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאוֹתָם"** (מיכה ז, יט).

דף סח:

רצון ישראל לה'

"וְהִיְתָה לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם בְּחֻדְשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּעָשׂוֹר לְחֻדְשׁ תְּעַנּוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם", אמר רבי שמעון, נפשותיכם נאמר, בשביל שישראל יהיו נמצאים לפני המלך הקדוש וזכאים, ויהיה הרצון שלהם אל הקדוש ברוך הוא, להתדבק בו, כדי שיכפר להם עונותיהם.

כאילו התענה תשיעי ועשירי

ועל כן, מי שאוכל ושותה בתשיעי, ומענג נפשו במאכל ומשתה, נמצא בעשירי ענוי הנפש בשני חלקים^[מח], ונחשב כאלו התענה תשיעי ועשירי.

על ידי הכנעה מתכפרים העוונות

"אֶת נַפְשֵׁיכֶם" להכליל הכל הגוף והנפש, ולהכנע ביום הזה שיכפר על עונותם.

הארות אריך אנפין המתגלות ביום כיפור יכפר

למדנו, **"כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכָּפֵר עֲלֵיכֶם"** **"בַּיּוֹם הַזֶּה"**, היום הזה צריך לומר, אלא ביום הזה דוקא^[מט], שבו נתגלה הקדמון הקדוש, לכפר על חטאות כולם.

דף ט:

המתקת הדינים

ולמדנו, שביום הזה כל שמחה וכל הארה וכל ותרנות של כל העולמות הכל תולה בהאם העליונה^[ג], שכל השפעות נמשכות ויוצאות ממנה, ואז מאירות כל אותן המנורות, ומאירות בהארה של שמחה, עד שנמתק הכל, ואז כל אותן הדינים נמצאים בהארה, והדין אינו נעשה, ועל כן **"תְּעַנּוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם"**.

יכפר כולל גם את עולם הבינה

"כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכָּפֵר עֲלֵיכֶם וגו'", אמר רבי אלעזר **"יִכָּפֵר עֲלֵיכֶם"**, אכפר עליכם צריך לומר, אלא **"יִכָּפֵר עֲלֵיכֶם"**, להכליל יובל^[נא], הממשיך שפע להשקות ביום הזה לכל צד, להשביע לכל, ולהשקות לכל, וזהו עליכם, כלומר בשבילכם, **"לְטָהֵר אֶתְכֶם"** ביום הזה, שכתוב **"לְפָנָי ה' תִּטְהָרוּ"**, ולא ישלוט עליכם דין.

זיו הזוהר

באה על ידי התגלות הארה ממדרגה הנסתרת וגבוה מאד שהיא הארת אור הכתר שנקרא עתיקא קדישא. או הארת ספירת החכמה שלפעמים גם מדרגה זו הנסתרת נקראת נקראת עתיקא קדישא. ג. זו ספירת הבינה. נא. פירוש ספירת הבינה ולכך כתוב יכפר בלשון נסתר.

מח. כי התענית מתוך העונג של אכילה ושתיה נחשב ענוי כפול. מט. קושייתו היא שאם שאם כונת הכתוב שעצומו של יום מכפר היה לו לומר כי היום הזה יכפר עליכם. ואם מוסב על הקדוש ברוך הוא היה לו לומר כי ביום הזה אכפר עליכם ולמה אמר יכפר בלשון נסתר. ומתרץ שלכך כתב בלשון נסתר מפני שהכפרה